

...hogy őrizzék meg az Úr útját...

2008. October 06.

Igehirdetés Hajmáskér, 2008.10.05.

Mennyei Édes Atyánk, könyörülj Ura ennek a világnak! Köszönjük Néked azt, hogy Te kegyelmes Isten akarsz lenni, s számodra nagyobb dolog a kegyelem, mint a folyamatos mindenkori igazságszolgáltatás. Mindenség Istene, kérünk Téged, tekints le miránk, s add nekünk a Te Szent Lelked segítségét, hogy tanuljunk Tőled kegyelmet, de tanuljunk Tőled törvényt is. Hiszen oly jó dolog lenne, ha nem örökké a pusztulás árnyékában kellene élnünk, s nem alkudozás lenne az életünk, s rettegnénk, megmaradunk, vagy mindenestől elpusztulunk. Mindenség Ura, add nekünk az örök élet evangéliumát, s a hitet, hogy mi, kik a Krisztusban bízunk, örökre néped maradunk, s Te kegyelmedet gyakorolod rajtunk. Ámen.

Így szól az Úr Mózes 1. könyve 18. részének 19. verséből:

Mert őt választottam ki arra, hogy megparancsolja fiainak és háza népének is, hogy őrizzék meg az Úr útját, cselekedjenek az igazságnak és jognak megfelelően, hogy az Úr is beteljesítse, amit megígért Ábrahámnak. (1Móz 18,19)

--eddig Istennek Írott Igéje--

Kedves Testvéreim, Izrael kiválasztásának kutatása közben láthatjuk azt, hogy az Isten által kiválasztott emberek folyamatosan, újra meg újra nehéz helyzetekbe kerülnek. S minden bizonnyal az egyik legnehezebb helyzete Ábrahámnak akkor lehetett, amikor szembe kellett néznie a ténnyel, hogy ő, akit arra választott ki az Isten, hogy az Isten igazságának, akaratának a letéteményese legyen, hogy pont ő és a családja legyen az, akik tételesen tudják majd azt, hogy mit is akar tőlük az Isten, ő készül éppen az embereivel Sodomába, ahol lakik az ő atyjafia, Lót. Akit minden bizonnyal szeret, hiszen minden békeességben átvonultak a pusztán, békeességben felosztották egymás közt a legelőt is, jó rokonok voltak, és bár tudta, hogy Lótnak is vannak hibái, de nem gondolta volna azt, hogy Lót egyszer életveszélybe kerül.

Miért? Azért, mert az Istenhez felhatott annak a híre, hogy milyen emberek élnek Sodomában. Talán nem mindenki tudja, de ugye a szodómia egy külön kifejezéssé alakult az elmúlt évezredekben. És magában hordozza a homoszexualitást, a fajtalanságot, a gyermekpornót, mind-mind olyan dolgokat, amelyek abszolút erkölcstelének, és amelyeket Isten Igéje még Jézus idejében is halállal büntetett.

Van tehát egy város, Sodoma, nem messze tőle Gomora. Az akkori kelet leggazdagabb városai. A pénz, a gazdagság hihetetlen szintre juttatja ezeket az embereket. Nincs gondjuk a megélhetésre. És mondjuk így, hogy elmegy az eszük, és nem tudják, mit csináljanak jó dolgukban. És elkezdnek férfiak férfival, gyerekekkel, nővel, kecskével, ki tudja, mivel együtt lenni, egyre aberráltabbak lesznek, és egyre távolabb kerülnek mind az ember mind az isteni törvényektől. Elvesztik az érzéküket a jóra és a rosszra. Olyan minden mindegyggyé válik nekik. A mai időkben úgy mondanánk, hogy egy abszolút liberális gondolkodás ül meg bennük, amelyben semmilyen határt nem húznak meg, mindent szabad, hiszen mindent az anyagi helyzetük, mindent a lehetőségük szabályoz, és amit meg lehet tenni, azt úgy gondolják, hogy ők meg is teszik.

Szükség van hát Ábrahámról, és szükség van kiválasztani ebben a korszakban egy családot, amely családból az Isten majd egy népet akar csinálni, hogy valakik ebben a zűrzavarban, ebben a káoszban, ebben az erkölcstelenségben egyszer csak elkezdjék tudni, hogy mit akar az Isten.

Kedves Testvéreim, ugye, *tudni* nem egyenlő *cselekedni*. De Ábrahámék azok, akiknek Isten megmondja, hogy mit kellene csinálni. Ők a letéteményesei az Isten akaratának. S Ábrahám nagyon nehéz helyzetbe kerül. Hiszen ott él az én rokonom abban a városban, amit az Isten el akar pusztítani. Én tudom, hogy mi az Isten akarat, én tudom, hogy ők bűnösök, én tudom, hogy mindenestül megérették arra, hogy az Isten levegye a kezét róluk, de hát mégis, hát a rokonaim.

És Ábrám, a törvénytudó, elkezd alkudozni. Ábrám azt mondja, hogy Uram, elpusztítod őket akkor is, hogyha azért van ott 50 ember? Azért, hogy elgondoljátok, hogy micsoda arányról van itt szó, ez a Sodoma ez Debrecen, vagy akár Budapest nagyságú város is lehetett az ókorban. Ahol több százezer, de akár millió ember is élhetett. És a több százezerből vagy millióból kezdődik az alku 50-ről. És az Isten azt mondja, hogy jó, hogyha egy ezreléke legalább tiszta ember, megbocsátok nekik. De hát hogyha nincs annyi? Na jó, hát hogy ha 45, ha 40, ha 30... És Ábrahám lealkudja az egészet 10 főre. Olyan ez, mint hogyha azt mondanánk, hogy Uram, ha van 10 igaz ember Budapesten, ne pusztítsd el. Uram, ha van 10 igaz ember Debrecenben, ne pusztítsd el, vagy egy igaz ember, arányaiban, Veszprémben, akkor ne pusztítsa el a Te haragod.

De vajon mért alkudozik az igazság letéteményese? Kedves Testvéreim, gondoljuk már végig, hogy milyen helyzetben lehetett ez az Ábrahám. Vajon ő itt a hit hőse, aki egyszerűen embertársain akar segíteni? Igen, talán bizonyos szempontból igen. De más szempontból ő egy bűnös ember. Ugye beszéltünk arról, hogy amikor átkel a sivatagon, akkor egy jobb élet ígérete várja őt. Másfél millió ember ment ki a múlt század elején Amerikába egy jobb élet

igéretéért. Mind jó keresztyének voltak? Az Istentől kaptak igéretet? Dehogy! A saját vágyaik, a saját reményeik vitték őket. Az alaszka aranylázból ki tudja, hány ember halt meg, és fagyott meg a hideg hósvataagban, mert azt hitte, hogy majd talál egy kis aranyat és gazdag lesz.

Ábrahámnak szerencséje volt, átért. Aztán elszegényedett és lement Egyiptomba, ott elvesztette az erkölcsait, amikor eladta a feleségét, hogy éljen együtt a fáraóval. Aztán az Isten kihozta ebből, megsegítette, újra megszólította, és újra szövetséget kötött vele, és Ábrahámot emlékeztette újra meg újra, hogy te egy bűnös ember vagy. Nem azért választottalak ki, mert tiszta vagy, nem azért választottalak, mert rád nem lehet rádolvasni semmit. Sőt, már réges régen, ha bosszút állok, vagy megbüntetlek úgy, ahogy érdemelnéd, akkor nem hogy nem veled kötök szövetséget 99 éves korodban, hanem az ifjúkori bűneidért már rég meg kellett volna halnod.

És talán Ábrahám ekkor elkezd együttérezni az emberekkel. Rájön arra, hogy ha ő, a bűnös élhet, akkor talán a többi bűnösnek is lehetne valamiféle megbocsátás. Talán a többi bűnös is megérdemelné azt, hogy az Isten odaforduljon hozzájuk. Kedves Testvéreim, Ábrahám történetében nincs szó megtérő bűnösökről. Úgy alkudozik Sodomáért, úgy alkudozik ezért a homoszexuális, fajgyalázó bandáért, hogy nem mondja meg nekik, hogy meg kéne térni a bűneikből. Az életet akarja menteni, semmi többet. Mert rájön arra, hogy neki is 100 esztendőn keresztül az Isten újra meg újra megbocsátott, pedig lehet, hogy semmivel nem volt különb, csak mások voltak a bűnei. Semmivel nem volt jobb, csak ő másképpen hibázott, mint ezek az emberek.

És Isten belemegy az alkuba. Isten azt mondja, hogy fiam, te tudod a törvényt, te érzed a súlyát, hogy mennyire be kéne tartani, de jó, legyen 50, 30, 10. De milyen érdekes, hogy mi, akik tudjuk a történet folytatását, aztán tudjuk, hogy Lót és családja elmenekül Sodomából, a város pedig elpusztul. Mert nem volt 10. Az Isten pedig következetes, és azt mondja, hogy ha nincs 10, akkor végrehajtom. Ábrahám, lehetett velem alkudozni, de mikor az utolsó 4-5 ember elhagyja a várost, és már nem marad igaz a városiak között, vagy 10 alá csökken a számuk, akkor az Isten végrehajtja az Ő ítéletét.

És, kedves Testvéreim, ez azért is történik talán, hogy Ábrahám népét figyelmeztesse. Hogy ti vagytok a kiválasztottak, ti ismeritek az Istennek az útját, nektek kéne az igazságnak megfelelően és a jognak megfelelően cselekedni. Mert az Isten beteljesíti rajtatok az igéreteket, de az Ő büntetését is.

És kétezer évvel később nekünk, keresztyéneknek kéne ugyanezt végiggondolni, hogy ez nem csak a zsidóknak szóló figyelmeztetés, ez nekünk szóló figyelmeztetés. És el kéne gondolkodni azon, hogy hol vannak az igaz emberek. Ábrahám maga is tudja azt, hogy neki Isten nem a cselekedetét tulajdonította igazságnak, hanem a hitét. Ugye emlékszünk, amikor Isten szövetséget köt Ábrahámmal, akkor azt mondja, hogy Isten az ő hitét tulajdonította neki igazságnak.

Kedves Testvéreim, lehet, hogy csak 10 hívő emberre van szükség? Lehet, hogy addig működnek a társadalmi rendszereink, addig működik a világunk, amíg van 10 olyan ember, aki őszintén hiszi és vallja a Krisztust? És hogyha eltűnik, akkor eltűnik mindaz a kultúra, mindaz a sok munka, mindaz a szenvedés, amit őseink összeszedtek, egymásra raktak? És vajon akkor nekünk mi a feladatunk? Mert a keresztyén ember feladata nem más, mint Ábrahám feladata. Látni a bűnt, tudni a bűnt, ismerni a bűnös embert, és megállítani.

Mert, tudjátok, amiért elpusztul ez a Sodoma és Gomora, mert lehet, hogy nem volt ott mindenki fajtalankodó, nem volt ott mindenki homoszexuális, de talán sokan ismeritek Babilonról a Jónás könyve c. verset. S abban hangzik el az a bibliai gondolat legtökéletesebben, amely át kéne hassa a keresztyén embernek is az életét. Így hangzik, hogy „vétkesek közt cinkos, aki néma, s atyjafiáért számot ad a testvér”.

Lót elmenekülhet. Ábrahám nem próbálja megmenteni Sodomát és Gomorát. Ő neki nem szól missziói parancs, mint nekünk, keresztyéneknek, hogy menjetek és fogjátok meg a kezüket, menjetek, és tanítsátok őket másra, egy jobbra, egy szebbre. Ő csak alkudozik, hogy óvd meg az életüket. De azért belegondoltok, hogy ez az alku nem fejeződik be itt Ábrahámnál? Hogy az Isten maga alkudozik, és eljut odáig, hogy a végén egy hal meg, az Ő Fia, mindenkiért. Ha nincs 10 igaz, ha nincs 5 igaz, ha nincs 1, akkor meg kell születnie, és annak az egynek kell áldozatul meghalni az összesért.

Miért? Mert „vétkesek közt cinkos, aki néma...”, atyjafiáért számot adott Ábrahám idejében, s ma is a testvér. S tudjátok, valahányszor eszembe jut, amikor mi testvéreimnek hívjuk egymást, amikor megszólítja a pap a gyülekezetet, vagy egy református egy katolikust kedves Testvéremnek hív, mennyi mindennek benne kéne lenni, és mennyire üres néha ez a megszólítás. Odafigyelünk mi a másokra? Megpróbáljuk megvédeni önmagától, vagy megpróbáljuk megvédeni magunktól? Vagy olyanok vagyunk, mint Ábrahám: Uram, ne büntesd már meg őket. Mert ha megbüntetted őket, akkor szembesítesz engem a saját vétkeimmel. Uram, ne pusztítsd már el őket, én tudom, hogy megérdemelnék, persze-persze, de rá kell jönni, hogy én is. Uram, ne pusztítsd már el őket, mert hiszen én még nem tettem semmit, hogy megmentssem őket.

S lehet, hogy tegnap se tettem, meg ma sem, meg holnap se akarom, de hogyha elpusztítod őket, akkor nekem lesz egy lelkiismeretfurdalásom amiatt, hogy hát nem szóltam nekik, hogy lehetne másként is. S a keresztyén embernek azért gyakran benne van ez a gondolataiban, hogy ha meghal valaki, vagy elvesztettem valakit, hogy Ūristen, nem

mondtam meg, mennyire szeretem! Úristen, nem voltam ott, hogy utoljára kibéküljek veled! Úristen, elhanyagoltam ezt vagy azt vagy amazt, és nem tudom jóvá tenni. Miért is félünk néha annyira felebarátaink, szereteteink halálától? Mert sok a restancia. Sok az a dolog, amit még nem tettünk meg. Inkább alkudoznánk.

Néha talán nem is azért, mert komolyan el akarunk menni a másikkal, mert ahhoz erő kell, ahhoz hit kell. Ahhoz szeretet kell. Hanem azért, mert tudjuk, hogy attól a pillanattól kezdve, hogy vége, attól a pillanattól kezdve nekünk ez fájni fog, amíg el nem nyomjuk a lelkiismeretünket magunkban.

Itt van ez az Ábrahám, itt van az ő népe, aki ismeri és tudja az Istennek útját. És mit csinálnak Ábrahám legényei? Mert Ábrahám visszafordul a történetben és hazamegy Sárához, de a legények elmennek szórakozni Sodomába. És Ábrahám nem mondja nekik, hogy ne menjetek. Ők nem oda tartoznak, gondolja, majd csak hazaengedi őket az Úr.

Tudjátok, elgondolkoztatóbb a Biblia és több dolog van benne, mint amit első pillanatra látunk és hallunk. S érdemes néha elővenni, elolvasni egy ilyen régi történetet, és elgondolkodni rajta. Mi, keresztyén emberek kinek látjuk Ábrahámot? Mi, keresztyén emberek kinek látjuk a választott népet? Aztán megkérdezni, hogy kinek látom magamat? Kinek látom az én református népemét? Az én gyülekezetemet? Mit akarok az én falummal, az én városommal, az én országgommal? Hiszen abban az időben egy város egy országnak számított. Merre megy? A pusztulásba, vagy a megmenekülésbe? Kinyitom a számat, vagy azért imádkozom, hogy akármilyen bűnösen is, de ne pusztítsa el? Hagyj meg engem ilyennek, amilyen vagyok.

A kérdés nem új. Évezredek óta minden nemzedéknek, minden embernek, minden gyülekezetnek, minden egyháznak meg kell találni erre a választ. És ahogy megtalálja, abból vagy a pusztulása vagy a felemelkedése származik. Hogy jól válaszol-e, abból nem csak a saját, hanem a következő generációknak is a jó vagy rossz sorsa következhet.

Honnét tudjuk mindezt? Onnét, hogy Isten valamikor kiválasztott egy embert, Ábrahámot. Arra, hogy az ő fiainak és háza népének megmutatja, hogy melyek az Úrnak útjai, hogy cselekedjenek az igazságnak és jognak megfelelően, hogy az Úr is beteljesítse, ha már megcselekedték, mindazokat amiket ígért Ábrahámnak. A választott nép a maga harcában úgy tűnik, elbukott. A felelősség rajtunk, keresztyéneknek van. Rajtunk, akik lehetünk magyarok, szerbek, németek, románok, kínaiak vagy egyiptomiak, de egyaránt tartozunk annyival Krisztusnak és embertársainknak, hogy ne meghosszabbítani akarjuk a bűneiket, hanem elvezetni a megváltáshoz, s a hithez őket, mert ahogyan Ábrahámnak, nekünk is, ma is csak hitünk tulajdoníthatik igazságunkul. Ámen.

Gyertek, imádkozzunk!

Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük Néked a tudást. A tudást, melyet a hit mellé ajándékol adsz nekünk, s hogy nem csak vallást tehetünk szent Fiad nevével, nem csak a saját megváltásunkban bízhatunk s hihetünk, hanem erőnkhez mérten eszközeid lehetünk, elmondhatjuk embertársainknak a romlásnak s az épülésnek útját. S eléjük tárhatjuk egy nép életén keresztül, egy kiválasztott csoport történelmén keresztül azt, hogy mi van, ha valaki megtartja, s mi történik, ha elutasítja a Te utaidat. Mennyei Édes Atyánk, add, hogy tudjunk jó példával járni e világban. Hogy velünk legyen mindig a Te Szentírásod, és tudjunk gondolataidból, cselekedeteidből idézni embertársainknak, s fel tudjuk ébreszteni bennük a felelősséget önmaguk és egymás iránt.

Mennyei Atyánk, de mindezeknél leginkább a Krisztust köszönjük Tenéked, aki egyetlen igazként fölládozta magát érettünk, aki odadobta azért az életét, hogy mi, akik oly gyakran elfelejtjük keresztyéni rendeltetésünket, akik oly gyakran nem akarjuk vállalni a keresztyén ember sorsát, mégis üdvösséget nyerjünk Tenálad, s elnyerjük az örök életet. Mindenség Istene, áldjuk érte a Te szent neved, s kérünk, Te légy továbbra is oltalmazónk. Vigyázz azokra a Testvérekre is, akik most nincsenek itt, akiket munkájuk, kötelességük, betegségük, vagy bármi más elszólitott e gyülekezet padjaiból. Mennyei Édesatyánk, adj nekik gyógyulást, békességet, hitet, reményt és erőt, hogy ők is munkálni tudják, hogy a Te általad teremtett világ jobban hasonlítson az Édenre, mint azelőtt.

Mennyei Édes Atyánk, mi mindezt nem önmagunkért kérjük, hanem a Te szent Fiadnak, a Krisztusnak nevében, aki így tanított minket imádkozni:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is; mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek; és ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól; mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

S az Istennek békessége, amely minden ember értelmet felülhalad, meg fogja őrizni a Ti szíveteket és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban. Ámen.